

1

Het was altijd hetzelfde liedje als je op zoek was naar iets in een grote berg rommel. Het 'iets' waar jij naar zocht lag dan op de bodem van die hele grote berg. Eindelijk zette ik de laatste doos aan de andere kant van de kamer neer en veegde ik wat zweet van mijn voorhoofd.

Toen ik drie maanden geleden bij Adam was ingetrokken, had ik hem beloofd dat ik alle dozen met zoi die ik in zijn extra kamer had gezet binnen een paar weken zou sorteren en opruimen. Helaas had ik me niet aan die belofte gehouden en ik gebruikte zonder enige gêne mijn aanvaring met een tumor om aan het standje te ontsnappen dat ik had moeten krijgen.

Acht maanden geleden was er een goedaardig, maar nog altijd doodeng gezwel bij me geconstateerd; een diagnose die niet alleen mijn familie en vrienden, inclusief Joss, de stuipen op het lijf had gejaagd, maar die ook een waarschuwing was geweest voor Adam, de beste vriend van mijn broer. Hij had eindelijk tegenover iedereen toegegeven dat hij verliefd op me was, en sindsdien waren we nagenoeg elke dag bij elkaar geweest. Hoewel onze relatie was veranderd, waren wij nog steeds grotendeels hetzelfde en Adam probeerde me niet te behandelen alsof ik van glas was. Het was me echter wel opgevallen dat hij me met dingen liet weggkomen waar hij me eerder op zou hebben aangesproken. Een voorbeeld hiervan was al mijn zoi in zijn deftige en steriele duplex. Ik wist niet of dit aan mijn ziekte lag of aan het feit dat we nu een stel waren en hij compromissen sloot.

Met een triomfantelijke grom viel ik die laatste doos aan en rukte ik de tape eraf. Daar zat precies in waar ik naar op zoek

was en ik glimlachte. Ik had de doos al omgekiept waardoor mijn oude dagboeken over de hardhouten vloer gleden voor ik beseftte dat ik zo de vloer misschien beschadigde. Schuldbewust deed ik een soort maf dansje om de dagboeken heen alsof dit misschien op magische wijze de impact zou kunnen verzachten.

Dat was natuurlijk niet zo.

Ik liet me op mijn knieën vallen, raapte een van de dagboeken op en controleerde de vloer op krassen. Niets. Godzijdank. Adam was architect, wat betekende dat hij zijn ruimte graag puntgaaf en smetteloos zag, vooral aangezien die ruimte hem een fortuin had gekost. Een hardhouten vloer was niet goedkoop. Adam had zijn leven al totaal omgegooid voor mij door zich van de ultieme vrouwenverslinder tot een toegewijde vriend te transformeren; van vrijgezel en trotse, rommelvrije huiseigenaar tot aanbeddende partner en trotse eigenaar van een chique duplexwoning die vol stond met rare zoi die zijn eigenzinnige, te romantisch ingestelde vriendin overal en nergens vandaan haalde. Hij had me letterlijk toegestaan om op elke ruimte mijn stempel te drukken, dus zijn vloeren beschadigen was niet bepaald een leuke manier om hem daarvoor te bedanken. Ik kuste mijn vingertoppen en drukte ze tegen de vloer bij wijze van verontschuldiging.

‘Els, wat was dat voor herrie? Alles in orde?’ klonk Adams diepe stem vanaf de andere kant van de gang. Hij zat in zijn kantoor aan het meest recente project van hem en Braden te werken.

‘Ja, hoor,’ riep ik terug, terwijl ik door de dagboeken bladerde om te controleren of ik ze allemaal had. Ik ging zo op in mijn taak dat ik Adams voetstappen niet hoorde.

‘Waar ben jij mee bezig?’

Zijn stem klonk opeens boven me en ik maakte een geschrokken beweging, waarbij ik mijn evenwicht verloor.

Hij onderdrukte zijn lach.

Ik keek hem boos aan. ‘Ik moet jou nodig een belletje ombinden.’

Adam negeerde me, ging op zijn hurken zitten en keek naar de dagboeken.

Zoals altijd als ik hem bestudeerde, kreeg ik vlinders in mijn buik en mijn huid tintelde. Met zijn dikke, donkere haar en zijn geweldige lichaam dankzij zijn dagelijkse bezoekjes aan de sportschool was Adam een knappe vent. Het soort knap dat onmiddellijk veranderde in ongelooflijk knap als je met hem praatte. Hij had een ondeugende glimlach, intelligente donkerbruine ogen die schitterden als hij geïnteresseerd was in wat je te vertellen had, en een diepe stem die een rechtstreekse verbinding leek te hebben met de vrouwelijke erogene zones.

Hij keek me aan met die prachtige ogen van hem. ‘Daar heb ik je al een tijdje niet meer mee gezien.’

‘Mijn dagboeken?’ Ik knikte, terwijl ik probeerde ze op chronologische volgorde te krijgen. ‘Daar schrijf ik niet meer in.’

‘Waarom niet?’

‘Daar ben ik mee gestopt nadat wij iets hebben gekregen. Het had geen zin meer, aangezien het eigenlijk gewoon een uitlaatklep was voor mijn gevoelens voor jou.’

Hij glimlachte. ‘Schatje,’ mompelde hij, en hij stak zijn hand uit om een plukje haar achter mijn oor te duwen.

Ik fronste mijn wenkbrauwen bij de herinnering aan het feit dat mijn lichtblonde haar kort was. Voor het gezwel was het lang geweest. Ik was dol op mijn haar geweest, net als Adam. Maar de artsen hadden het deels weggeschoren om ongehinderd naar mijn hersenen te kunnen kijken. Ik had de plek in eerste instantie verstoppt onder een sjaal, maar die had ik weggelaten naarmate het haar aangroeide, en ik had me door mijn moeder laten overhalen om een ‘chic, kort kapsel’ te nemen.

Ik had geschokt de kapsalon verlaten en was enigszins gerustgesteld toen Adam had gezegd dat hij het sexy en schattig vond. Ik was helemaal gerustgesteld toen Joss had gezegd dat alles beter was dan een tumor.

Ze had gelijk gehad. Als mijn gezwel me iets had geleerd over het leven dan was het wel om me niet druk te maken om

onbelangrijke dingen. Dat betekende echter niet dat het niet ontzettend vervelend was om te wachten tot mijn haar weer langer werd. Het kwam op het moment nauwelijks tot aan mijn kin.

‘Waarom zit je hiernaar te kijken?’ Adam pakte een boek op en bladerde er afwezig doorheen.

Dat kon me echt niets schelen. Ik was sowieso al een vrij open persoon, maar voor Adam was ik helemaal een open boek. Ik schaamde me niet voor wat ik had geschreven. Ik vertrouwde hem compleet. ‘Voor Joss,’ reageerde ik opgewekt, helemaal enthousiast.

De vorige avond was ik bij Joss thuis geweest – mijn oude flat op Dublin Street – en ze had me verteld dat haar manuscript al aardig vorderde. Joss was Amerikaanse, een schrijfster, en ze was naar Edinburgh gekomen om aan een tragisch verleden te ontsnappen. Haar verhaal had mijn hart gebroken. Op veertienjarige leeftijd was ze haar hele gezin verloren bij een auto-ongeluk. Ik kon me met geen mogelijkheid voorstellen hoe dat voor haar was geweest. Het enige wat ik wel wist was dat het een diep litteken had achtergelaten.

Ik had Joss meteen gemogen toen ze was langsgekomen voor een gesprek om eventueel mijn flatgenoot te worden, maar ik had ook beseft dat ze ergens gebroken was en ik had besloten om te proberen haar te helpen. Ze was behoorlijk terughoudend geweest, maar toen ze iets met mijn grote broer Braden kreeg had ik haar langzaam zien veranderen. Ze had gezegd dat Braden en ik daar de oorzaak van waren, maar het was eigenlijk alleen aan hem te danken. Hij had haar zodanig geholpen dat ze een verhaal was gaan schrijven dat gebaseerd was op de relatie van haar ouders. Dat was een enorme stap voor haar geweest, en ze had me verteld dat ze niet kon geloven hoeveel plezier ze beleefde aan het schrijfproces. Dat had me op een idee gebracht voor haar volgende project.

‘Hoezo voor Joss?’

‘Omdat deze dagboeken ons verhaal bevatten.’ Ik grijnsde naar hem. ‘Het is een mooi, romantisch verhaal. Ik vind dat haar

volgende roman erover moet gaan.’ Ik had wel door dat Adam eigenlijk dolgraag wilde lachen. Ik had geen idee wat de reden daarvoor was, dus ik negeerde het maar.

‘Haar volgende roman?’

‘Ja, als in volgend op de vorige roman. Het verhaal van haar ouders is een romantisch verhaal.’

‘Nou, ik weet vrij zeker dat Joss zichzelf niet als romanschrijfster zou omschrijven. Volgens mij heb ik haar zelfs zoiets horen zeggen.’

‘Ik ook.’ Ik gooide mijn eerste dagboek terug in de doos. Dat zou niets bijdragen aan het onderzoek van Joss, aangezien ik zeven was toen ik daarin had geschreven. Het ging vooral over mijn Barbies en Sindy-poppen en mijn problemen met Sindy’s platvoeten waardoor ze onmogelijk schoenen kon delen met Barbie. Daar werd ik toen helemaal gek van. ‘Maar volgens mij ontkent ze het iets te hardnekkig. Ze schrijft wel degelijk romans. Ik heb haar klaargestoomd om een romanschrijfster te zijn door haar aan zoveel romantische drama’s te onderwerpen dat het een wonder was geweest als ze geen romanschrijfster was geworden.’

Hij grinnikte, mijn dagboek nog altijd open in zijn handen. ‘Dus heb je in al die dagboeken over mij geschreven?’ Hij liet zijn blik over de bladzijdes glijden.

Ja. Ja, dat had ik inderdaad gedaan. Ik was vanaf mijn tiende ontzettend verliefd geweest op Adam. Hij was toen zeventien. Die verliefdheid was nog heviger geworden op mijn veertiende en dat was zo maar doorgegaan. Ik gooide nog een dagboek uit mijn kindertijd in de doos en pakte het volgende van de stapel. ‘Ik hou al een eeuwigheid van je, liefje,’ mompelde ik.

‘Ik wil het lezen,’ antwoordde hij op zachte toon.

Bij het horen van zijn plechtige stem keek ik op. Zijn ogen schitterden vol tederheid en met een emotie die me altijd de adem benam.

‘Ik wil elk stukje van jou. Zelfs de dingen die ik heb gemist zonder dat ik het doorhad...’

Hij had het over het feit dat hij zich lange tijd totaal niet bewust was geweest van mijn gevoelens voor hem. Ik smolt. Ik was een onverbeterlijke romanticus en hoewel iedereen die Adam kende ervan zou opkijken, speelde hij op mijn romantische kant in met een toewijding waar ik slappe knieën van kreeg. Hij was zo welbespraakt dat ik er soms van smolt... en daar meestal ook opgewonden van werd, dus het was voor hem een win-winsituatie.

Ik schonk hem een zachte glimlach toen ik snel door de dagboeken spitte tot ik het exemplaar vond waar ik naar zocht. Ik bladerde erdoorheen tot ik bij de juiste datum kwam en gaf het aan hem. 'Begin hier maar. Ik was toen veertien.'

Adam trok een wenkbrauw op.

Ik dacht dat het kwam door het vooruitzicht mijn veertienjarige gedachten te moeten lezen.

Hij nam het dagboek aan.

Ik wist precies wat hij las. Ik herinnerde me wat ik had geschreven alsof ik dat gisteren had gedaan.

Maandag 9 maart

Het is echt een vreemde dag geweest, al begon die zoals normaal. Ik stond op net toen Clark te laat naar zijn werk vertrok. Ik hielp mam met Hannah, want ze heeft op het moment haar handen vol met Dec, en ik probeerde zowel mezelf als Hannah eten te geven. Dat betekende dat ik een ander schooloverhemd moest aantrekken, omdat Hannah denkt dat pap er alleen is om anderen mee te versieren. Was dat vandaag maar het enige voorval geweest, maar dat was niet zo. Zodra ik Allie en June bij de schoolpoorten had ingehaald, wist ik gewoon dat er iets mis was...

Zodra de bel ging voor de lunch, sprong ik op van mijn stoel bij Spaans alsof ik door hellehonden achterna werd gezeten. Ik probeerde mijn tranen te onderdrukken, want ik wilde niet dat een van deze idioten wist dat ze me hadden geraakt, maar

toen ik door de hoofdingang van de school naar buiten rende gingen de sluisen open.

Al dat gefluister en gescheld... Het was verschrikkelijk. Dat was me nooit eerder overkomen. Niet op deze manier. Mensen mochten me over het algemeen. Ik was aardig! Ik was geen... geen 'hoer'!

Ik moest nog harder huilen toen ik de jongens die een jaar hoger zaten me hoorde uitlachen toen ik ze passeerde. Met bevende vingers pakte ik de telefoon die Braden me afgelopen kerst had gegeven en belde mijn grote broer.

'Els, wat is er aan de hand?'

Zodra ik zijn stem hoorde snikte ik weer.

'Ellie?'

Ik hoorde zijn bezorgdheid.

'Ellie, wat is er?'

'Bri...' Het kostte me moeite om adem te krijgen door het hevige huilen. 'Brian...' Het snikken hield mijn verhaal op. '... Fairmont... Hij zit in de vijfde, en h-hij heeft iedereen verteld dat hij s-s-eks met me heeft gehad op Allies verjaardagsfeestje afgelopen zaterdag.' Ik zocht dekking tegen een heg van een tuin nu ik ver genoeg van de vrij dure school was waar mijn afwezige vader voor betaalde. De school lag op maar twintig minuten lopen van het huis van mijn ouders op St. Bernard's Crescent, en de verleiding was enorm groot om te spijbelen en me de rest van de dag thuis te verstoppem.

'Die kleine etterbak,' zei Braden. Zijn woede was duidelijk door de telefoon heen te horen.

'Ze noemen me allemaal een hoer en een slet, en fluisteren over me en lachen me uit. Nu wil June niet meer met me praten.'

'Waarom wil June verdomme niet meer met je praten?'

'Ze vindt Brian leuk. Ik heb niet eens... Braden... Ik heb zaterdag maar iets van vijf woorden tegen hem gezegd. Hij vroeg om een zoen en ik zei: "Misschien in een andere realiteit."' "

'Was er verder iemand in de buurt toen je dat tegen hem zei?'

'Zijn vrienden, ja.' Ik haalde mijn neus op.